

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM, Gyldendal, 1971), s. 182. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952569868912/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

ham. I den Anledning dreiede sig Samtalen til Almuesang overhovedet. *Homer*, sagde han, var den egentlige Almuesdigter, og burde oversættes i en ganske anden Tone, end den hidtil vante. Uagtet han engang havde troet at træffe denne i Jamber, havde han dog med mageløs Taalmodighed omkalfatret det hele utaknemmelige Arbejde, og var nu næsten færdig med en ganske nye Tydsk *Homer* i Hexametrer. Jeg beklagede, at han ikke havde fuldendt det første Værk; det vilde have blevet et nyt og eeneste i sit Slags, hvorved Sproget i det mindste vilde have vundet hvad *Homer* tabte. Til et originalt Heltedigt, meente han, maatte opfindes en ganske nye *folkeligere Verseart*. Efter hans Theorie, mærkede jeg, havde hvert Sprog sin egen eiendommelige, saa at det allerede var nok, at *Homer* for Exempel havde brugt Hexametret, for at bevise det ikke skikkede sig til en Epopee i noget andet, mindst levende Sprog.* *Oberon* var i hans Tanker forfattet i den for et tydsk Heltedigt meest passende Versart.

Viser, Romancer, og fornemmelig Ballader ere hans Livdigte; om denne, som han kaldte den, egentlige Poesie, hans Yndlings-Sag, talte han med besynderlig Varme. Om vore danske Kæmpeviser talte han med Henrykkelse; de faae, han havde lært at kiende af Oversættelser, havde gjort ham usigelig begierlig efter flere; og han gad lært dansk allene for at nyde dem i Grundsproget, sagde han. *Tullin* og *Ewald* kiendte og skattede han. Han havde engang hørt dansk synge, og fandt det sødt, smeltende, og fortryllende blødt.

Vi talte om dets Litteratur, om dets Digtere, og om Musernes Haab her i Danmark – om den nye Udgave af hans samlede Digte, som allerede var reent udsolgt – om Göttingen, i hvis Baggrund han levede saa got som ubekjendt, sagde han – om det

* Uagtet det vel har sin Rigtighed at den characteristiske Forskiel i Sprogene forbyder, især i længere Digte, ganske felles Versarter, troer jeg dog at *Klopstock* kommer Sandheden nærmere, naar han forlanger den nødvendige Forandring i Arten og ikke af Arterne. *Hexametret* synes at tilhøre Epopeen i alle de Sprog, som have Stavelse-Quantiteter, eller kunne erholde den. Men det Tydske Hexameter maae indrettes anderledes end det Græske eller Rømerske, det danske anderledes end det tydske, det franske, hvis det engang bliver forsøgt, ganske anderledes end alle disse, o. s. v.

Barbaric, som her gaaer i Svang i de skjønne Videnskaber, da *Politik* og *Jurisprudenz* opsluger alt, hvad der kan tale og høre, skrive og læse – om Navnet Athenen, og Parodier, og saa videre. Saaledes henfløi tre Timer uden at jeg mærkede det, saa aldeles, at jeg endog forglemte at spise, og først om Aftenen erindrede, at jeg havde glemt det.

Men „*Die Gleichen*“ glemte jeg ikke.

Med Adams, Florencourt og tre fire andre Bekjendtere havde jeg aftalt en Tour til disse interessante Ruiner; og tog altsaa Afsked, fornøjet over personlig at have lært at kiende *Lenores* Digter.

Gleicherne

Mit Selskab var allerede i Begreb med at stige til Hest, da jeg kom tilbage, for under den levende Florencourts Anførsel at besøge *Die Gleichen*, Ruinerne af den berømte tokonede Ridder Gleichens Biergslot, omtrent to Miil paa hin Side Göttingen.

Omtrent halvanden Miil fra Byen, paa Grændsen af det Hesseske, toge vi feil af Veien og reede vild i en tyk Skov. Jeg fornøiede mig ikke lidet herover; det gav hele Selskabet en nye Interesse, og forskaffede os en Mængde romantiske og pittoreske Udsigter, som vi ellers vare reedne glip af. Endelig traf vi en Skovbonde, der førte os over steile Brinker og dybe Huler, hvor vi hundrede Gange vare i Fare for at styrte med de tildeels ravgale Heste, paa rette Vei til vore Bierge, hvis Toppe vi endelig naaede efter mangehaande Eventyrer.

Her boede i ældgammel Tid den navnkundige Greve af Gleichen, som to Gemalinder, den eene Tydsk, den anden Tyrkisk Prindsesse, i fælles Ægteskab kappedes om – uden mindste Kiv – at gjøre lykkelig. Historien fortæller, at denne Hymens Yndling i en mageløs Treenighed behjalp sig med een eneste Seng, der med rette fortiente Navn af Kierligheds, Eenigheds, og Troskabs Triumf- eller Himmelseng.

Med høitidelig Rørelse besteg jeg den høieste, steileste, og skønneste af de tvende Toppe, hvor Tidens Tand havde levnet de betydeligste Brokker. End stode et par halve Muure, et Strykke af Taarnet og en sammenfalden Hvelving paa denne skyenære